

Løn har været forbunden med meget store Bænkfærdigheder, og navnlig ville disse for den polytechniske Lærestiftelses Vedkommende meget forøges, dersom ikke den Ansøgn, jeg her har tilladt mig at anføre, bliver gjort gjældende. Ved den Løn, som bespares ved, at en Værkstedsforstander træder fra, vil det nemlig blive muligt, hvad der ogsaa er paatænkt og foreslaaet, at forhøje Lønnen for de andre under samme Paragraph nævnte Bestillingsmænd, navnlig gjælder dette om Amanuenserne og Betjentene. Der er nemlig kun indrømmet de her omtalte Amanuenser en saa ringe Sum, at det næsten er umuligt derfor at faae brugbare Mænd til at overtage disse Forretninger; jeg skal gjøre opmærksom paa, at en af dem kun har 150 Rd., en Anden 200 og en Tredie 250 Rd., medens paa den anden Side en af de Amanuenser, der ere ansatte ved Universitetet, har 500 Rd., foruden fri Bolig og circa 64 Rd., som indkomme i Gebyr ved Forelesningerne, og en Anden har 450 Rd. Det er et saa aabenbart Misforhold, at det vilde være i høi Grad ubilligt — ikke mod Personerne, som kunne nægte deres Assistance, men mod Lærestiftelsen — hvis man ikke vilde benytte den givne Leilighed til at skaffe den fornødne Assistance. Det Samme er Tilfældet med Betjentene, som ere lønede ikke lidet ringere end ved Universitetet. Naar det er bemærket, at der, hvis denne Post blev staaende, to Gange vilde blive opført Løn for Værkstedsforstanderen, saa er det dog ikke Tilfældet, thi de 703 Rd. ville jo i næste Finantsaar ikke blive at give til Værkstedsforstanderen, men ville, som anført, blive anvendte til Forbedring af Amanuenserne og Betjentenes Løn. Jeg skal derfor tillade mig særdeles meget at anbefale det ærede Thing ikke at gaae ind paa Udvalgets Forslag med Hensyn til denne Post, som er af ikke ringe Vigtighed for den polytechniske Anstalts Virksomhed.

Tscherning: Jeg havde haabet, at vi ikke ved denne Leilighed skulde komme ind paa denne ubehagelige Forhandling med den ærede Minister, men det lader dog til, at vi komme i den Nødvendighed. Her foreligger først og fremmest det constitutionelle Spørgsmaal om Fi-

nantslovens Betydning med Hensyn til de aarlige Bevillinger; min Mening derom er bekendt, og jeg skal ikke her gaae ind paa at udtale den. Det Tilfælde, der her foreligger, har aldeles Intet med det constitutionelle Spørgsmaal at bestille, og det behøver altsaa ikke at omtales. Jeg skal, saavidt det staaer i min Magt, følge den ærede Minister i hans Argumentation. Han siger: § 21 omtaler ligeledes en Række af Poster, og der er tilføjet: Kasfererposten bortfalder ved Vacance, men det kan ikke anvendes og overføres paa den anden Paragraph i den Betydning, hvori den ærede Minister har anvendt det. I § 21 staaer der: Lønnen 600 Rd. for Kasfereren bortfalder ved Vacance; derved er det godtgjort, at de Bænkfærdigheder, der staae, have Hensyn til visse bestemte Personligheder, hvortil svare visse bestemte Gager. At det er kommet ind i Roven, at den ene Post skal bortfalde ved Vacance, ligger ganske simpelt deri, at det i Diebliffet var erkendt, at denne Mand ikke skulde blive ved Skolen, idet han var ufornudden, men det Samme var til den givne Tid ikke Tilfældet med Værkstedsforstanderen; derimod ere disse Tilfælde forsaavidt beslegtede, som saavel Værkstedsforstanderen som Kasfereren staae som særskilt benævnte Personligheder, og hvad enten Posten bliver bevilget i det hele Omfang eller bliver nedsat saaledes som foreslaaet, saa kan den ærede Minister ikke give en eneste Skilling af denne Sum til Amanuenser, idet nemlig Revisionen ikke kan taale, at der quitteres for Summen af nogen Anden end Værkstedsforstanderen. Loven betegner, hvilken Art Mænd der skulle være berettigede til at quittere for de Penge, Finantsloven tilstaaer, og en Amanuensis kan ikke indtræde istedetfor en Værkstedsforstander; naar denne er borte, kan den ærede Minister ikke gjøre Brug af Pengene; thi Summen er kun bevilget under den Forudsætning, at de forskjellige Personer skulle quittere derfor, og Revisionen kan ikke taale Andres Quittering — dermed bortfalder altsaa det hele Argument.

Jeg skal nu gaae ind paa Realiteten af Sagen. Den ærede Minister siger, at Skolen vilde komme i den yderste Forlegenhed, dersom der ikke blev givet Midler til at forøge disse Amanuenserens Løn; men for at dette kunde skee burde